

Den respektløse Tone fik Per til at rette sig. Han havde et myndigt Svar paa Læben. Da gik det op for ham, at han rimeligvis var mistænkt for at sidde i Selvmordstanker, og at det havde været herom, der før ved Afløsningen var bleven vekslet nogle Ord mellem Styrmandene.

Han spurgte rent ud Manden, om han troede, han vilde springe overbord.

„Naar De selv siger det, saa vil jeg ikke fragaa, at vi har haft en lille Tanke henad den Kant til. Saadan noget hænder jo, og det er vi naturlig helst fri for, begrundet især paa det meget Vrøvl, det gi'er bagefter med Forhør og den Slags. Det er saamænd ikke længer siden end nu i Høsten, at vi havde det Uheld med en Mand, der sprang i Søen for os, netop i det her Farvand.“

„Hvad var det for en Mand?“

„Det var en Dækspassager. Han var fra Horsens. Det var nok gaaet ham forkert i Verden, sa' de. Vi saa'e ikke andet af ham end hans Hat; og han har heller ikke ladet høre fra sig siden. Saa han er nok gaaet i Makrellerne.“

Per tog uvilkaarligt Øjnene til sig, sagde derpaa Godnat og søgte ned under Dækket.

I et Par Timer laa han nede i den beklumrede Salon mellem en Samling prustende og stønnende Mennesker og kunde ikke falde i Søvn. Tankerne vilde ikke hvile. Han følte, at der i denne Nat fuldbyrdedes en længe forberedt aandelig Fødsel i ham. Det var, som om der i Mulm og Taage var ved at oplade sig en ny Verden for ham, hvortil han endnu kun daarligt kunde skimte Vejen. Hvad der laa bag ham, svandt hen i Intethed. I en gammel værkbruden Præstekones Lignelse havde der aabenbaret sig for ham en Kraft, mod hvilken selv en Cæsars Vælde nu syntes ham fattig og ringe, — en Kraft og Storhed i Lidelsen, i Forsagelse, i Opofrelse.

Han laa med Hænderne bag Hovedet og saa'e med vidtaabne Øjne ud i Halvmørket under en angstfuld Forudfølelse af de Sjælekampe, der forestod han. Alligevel var han ikke nedslaaet. Til sin egen Forundring misundte han slet ikke de Mennesker, der laa rundt om ham og prustede og snorkede under Virkningerne af en rolig Samvittigheds Sovedrik. Der var i hans vaagnende Anger og Smerte noget af det underfuldt betagende som i en fødende Kvindes Veer, der bebuder, at et nyt Liv er i Frembrud med nye Forhaabninger og nye Forjættelser.